

Anar allà on no es vol anar

Emmanuel Carrère

El Regne

EMMANUEL CARRÈRE

Trad. de Jordi Martín Lloret
Editorial Anagrama
Barcelona, 2015
514 pàgines

Les religions han encaterinat el personal amb la promesa d'una vida ultraterrena. Les derivacions d'aquesta indemonstrada circumstància es poden trobar, insospitadament, en dues sèries de televisió actuals tan diferents com *The Walking Dead* i *Les Revenants*. La primera és una producció nord-americana que explota la figura del zombi tal com la va fixar a finals dels 60 George A. Romero. La segona és una producció francesa igualment premiada (va rebre l'International Emmy Award a la millor sèrie del món), on es partia de la següent hipòtesi: què passaria si els morts tornaren a la vida, no com a zombis o fantasmes terrorífics, sinó reprenent l'existència exactament en el punt en què la van abandonar.

En l'origen del guió de *Les Revenants* hi havia l'escriptor francès Emmanuel Carrère. Tal com explica al principi d'*El Regne*, va participar en la creació dels primers episodis, però no va poder suportar el constant examen a què el sotmetien "uns jovenets amb barba de tres dies que podrien ser fills meus". Va abandonar el projecte com Pete Best, el primer bateria de The Beatles, va deixar el grup just abans del seu formidable èxit públic.

És probable que Carrère ens conte açò perquè l'argument de *Les Revenants* té molta a veure amb la doctrina cristiana, d'alguna manera. La resurrecció dels morts, en efecte. I Carrère té una història a contar amb relació al cristianisme. L'any 1990, en concret, s'hi va convertir. La lectura d'un fragment de l'evangeli segons sant Joan va provocar aquesta transformació. És aquest:

"T'ho dic de debò: quan eres jove, et cenyies tu mateix el cinturó i anaves on volies. Quan siguis vell, allargaràs les mans i un altre et cenyirà a tu, i et conduirà allà on no volies anar"

"El que més volia al món –reflexiona l'escriptor– era això: ésser conduït allà on no volia anar". Durant tres anys va anar a missa diàriament, es confessava, combregava i va batejar els dos fills que va tenir. *El Regne* és la crònica d'aquesta sobtada conversió. Com tot el que escriu Carrère –un dels grans literats europeus actuals–, és un relat amè i profitós, es llegeix amb interès i sovint amb un somriure als llavis. L'autor alterna el seu nou furor eclesial amb les visites a una psicoanalista. El resultat de tot plegat és una experiència intensíssima, inigualable, de la qual va eixir amb una incredulitat semblant envers Jesucrist i Sigmund Freud.

Però *El Regne* no és només això. No s'abandona una fe tan absorbent impunement. Carrère hi queda tocat. Necessita indagar en els orígens d'aquesta estranya secta que va fundar el fill d'un fuster jueu. Ara que ja és un incrèdul en termes religiosos és el moment d'enfrontar-se al gran llibre –la Bíblia– i provar d'explicar-se què és tot això del cristianisme. És una llarga indagació, formidablement documentada, on no faltaran la provocació. En pensar en la figura de la Mare de Déu, per exemple, li ve al cap el seu porno favorit (el de dones masturbant-se), i es pregunta si va ser el cas de Maria. Al cap i a la fi, "bé que tenia un clitoris entre les cames"...

És així com tornem al principi. *Les Revenants* forma part d'un procés lògic, és una idea inquietant i fecunda: retornar els morts a la vida no per fer por, sinó per provocar que els vius es replantegen les condicions de la seua existència. Enfront de l'espectacle sanguinolent de *The Walking Dead* (genuïnament americà), l'elegància filosòfica d'uns francesos descreguts. I Carrère hi guanya, òbviament, perquè el que ens agradaria és que la religió fos veritat... tot i saber que és mentida.